EEN WEEKBLAD MET MICKEY EN KUIFJE

PEP

Nr. 11

14 maart 1964

Voor abonnees 35 ct.

Losse nummers 45 ct.

HALLO, beste vrienden!

Dit is de Victor-bommenwerper, waarover je in dit blad meer kunt lezen.

DOOR de prestaties van de BAC 111, het straalverkeersvliegtuig voor kleinere afstanden, en de Hawker P 1127, het verticaal startende en dalende toestel, zijn drie militaire machines wat op de achtergrond geraakt, hoewel zij nog altijd de trots van Engelands vliegtuigbouwers zijn: de V-bommenwerpers. Op de foto hiernaast zie je dan de Victor; dan heb je ook nog de Valiant en de Vulcan. Over deze drie toestellen vertelt Hugo Hooftman jullie het een en ander op de pagina 28 en 29. Onze filmredacteur heeft een bezoek gebracht aan een tekenfilmstudio. Hij had er wel een vaag idee van hoe een tekenfilm in elkaar wordt gezet, zei hij, maar hij wilde het nu wel 'ns precies weten, vooral ook om jullie er wat meer van te laten zien en horen.
Op pagina 16, 17 en 18 kun je bekijken waar hij mee thuisgekomen is en — heel eerlijk gezegd — het viel ons geweldig mee van hem! Maar alle gekheid op een stokje: over veertien dagen is het Pasen, en dat betekent voor ons: een Grote Paasprijsvraag. Wij zijn er al aan bezig geweest en hij wordt weer geweldig. Eigenlijk zouden we moeten zeggen: ze worden weer geweldig, want het zijn er twee! Een gewone, zoals wij dat elk jaar doen, en een heel bijzondere, waar ook heel bijzondere prijzen mee te winnen zijn. Meer zullen wij er deze week niet over zeggen.

VOOR PIENTERE PEP PUZZELAARS

ARTISTIEKE CIJFERS

Oom Ferdinand wil alleen maar naar cijfers kijken. „Ik ben met uitrekenen rijk geworden," zegt hij, „en ik heb een bungalow laten bouwen die met cijferschilderijen versierd is."
Hier zie je drie kunstprodukten uit zijn verzameling.
„Die schilderijen hebben veel met elkaar te maken," zegt oom Ferdinand. „Dat is nou mijn artistieke stijl. Op elk schilderij staan drie getallen onder de tien en één erboven. Die drie kleine getallen houden natuurlijk verband met het grote. Op alle drie schilderijen is dat verband hetzelfde en dat is nou juist zo artistiek!"
„Waarom staat er een vraagteken op het derde schilderij?" vroegen wij.
„Dat is om mijn bezoekers te testen," zei oom Ferdinand. „Op de plaats van dat vraagteken moet een cijfer staan. Als mijn gasten dat getal vinden kunnen we tenminste verder praten."
Kun jij het getal vinden dat in de plaats van 't vraagteken moet staan? Schrijf dat getal (onder de tien) op een briefkaart en stuur deze vóór 19 maart naar Red. PEP, Postbus 1444, Amsterdam. Schrijf in de linkerbovenhoek aan de adreszijde van de briefkaart: „Pep-prijsvraag nr. 11". Succes!

De oplossing van prijsvraag nr. 9 luidt: PARK + EREN = PARKEREN.

PRIJZEN

1e prijs: horloge; 2e prijs: fototoestel; 3e prijs: tafeltennisspel; 4e prijs: kruiswoordspel; 20 troostprijzen: een boek.

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG Nr. 4 ZIJN:

1e prijs: Elly Brusse, Tramstr. 13, Katwijk; 2e prijs: Henk Koopman, Bredeweg 19, Westeremden; 3e prijs: Albert en Ciska Klarenberg, Dr. Schaepmanl. 31, Heemstede; 4e prijs: Geke en Bart Bruinsma, Hoofdstr. 101, Beetsterzwaag. De winnaars van een troostprijs krijgen deze, zonder dat hun naam in Pep komt te staan, thuis gestuurd.

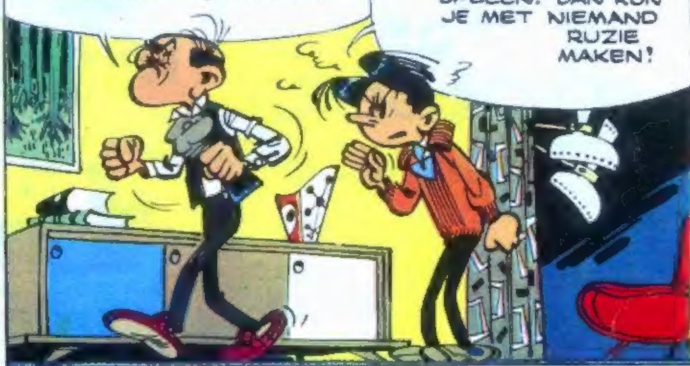

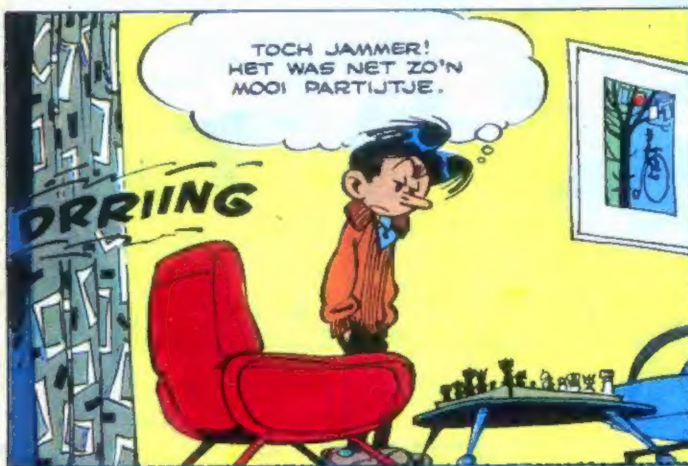
Ton en Tineke

door Franquin

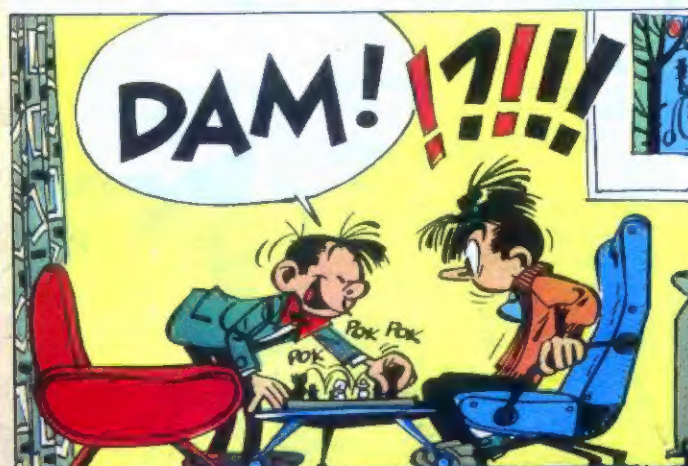

Pep in het land van BOEM-BOEM

Gebruik makend van de verwarring in de gelederen van de Boem-Boem, slaan Pep en zijn vrienden op de vlucht. De pygmeeën hervatten de achtervolging, maar Pep gooit ze als kegels om met een kokosnoot . . .

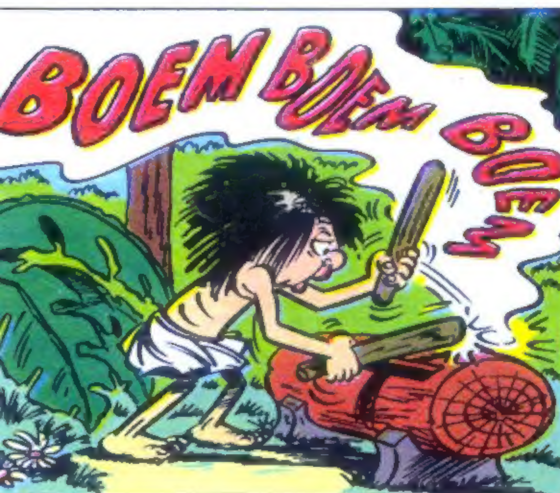

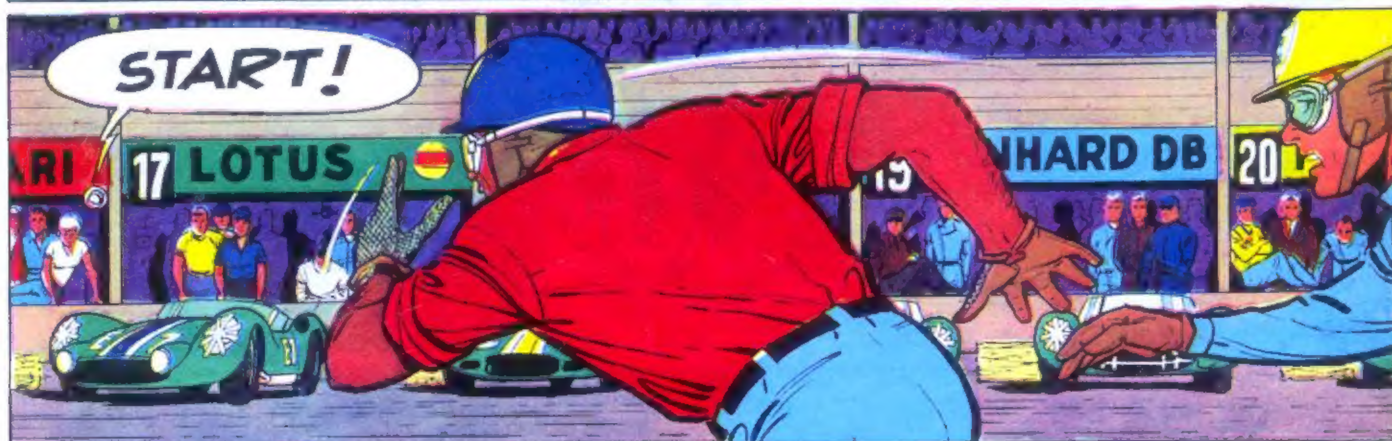

WORDT VERVOLGD

MICHEL VAILLANT CIRCUIT

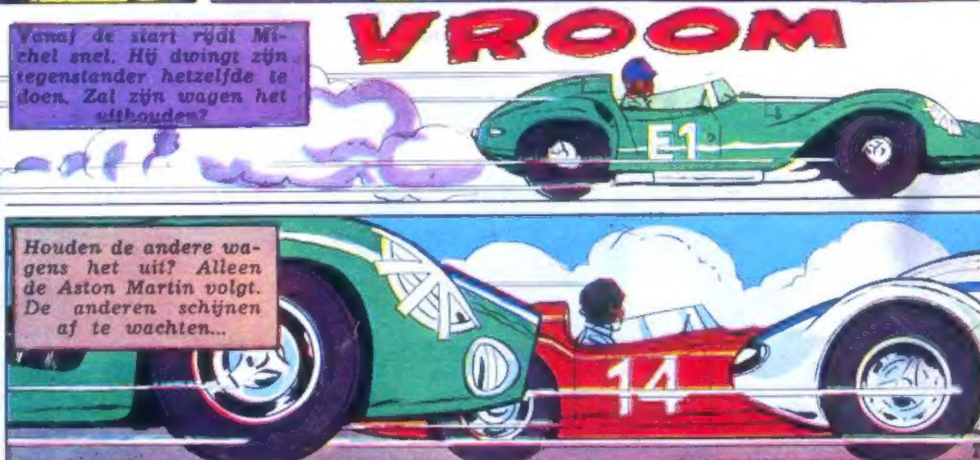

Dat zijn de „eerste racers". Wij kijken nu even naar de volledige lijst van de racers, die de 12 uur van Sebring voor de Europese ploeg rijden:

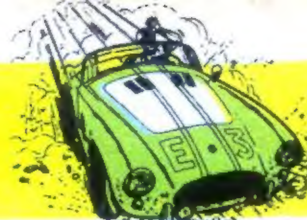
Michel Vaillant (Frankrijk)	J. P. Vaillant (Frankrijk)
Art Berckmans (België)	Vanham (Nederland)
Bil Rix (Engeland)	Gascard (Frankrijk)
Von Richter (Duitsland)	Sollinger (Zwitserland)
Dino Falconetti (Italië)	Evanni (Italië)

Wij hebben natuurlijk alleen aandacht voor het eerste rijtje.

VAN DE ANGST

De Europese rennersploeg is op het circuit van Sebring aangekomen om de strijd tegen de Amerikaanse en de Russische coureurs op te nemen. De dag van de eerste race is aangebroken. De wagens staan klaar voor de pits ....

De posities na twee uur rijden:

1. Vaillante, nr. E1
2. Scarab, nr. 7
3. Aston Martin, nr. E3

Op 20 seconden:

4. Corvette, nr. 6
5. Zil, nr. 11
6. Devin, nr. 8
7. Bocar, nr. 9

Op 2 minuten:

8. Lister Jaguar, nr. E2

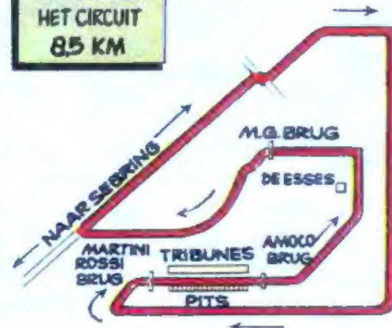
enz....

Maar bij de eerste stop en de aflossing van de coureurs...

Behalve de vijftien wagens van de officiële ploegen nemen er nog vijftien wagens aan de race deel. Het is dus niet vreemd dat Lotus, A.C. Bristol, D-B Panhard en zelfs de Dauphine in de strijd verwikkeld zijn. Maar deze wagens kunnen geen aanspraak maken op de overwinning. De sterkste wagens zijn natuurlijk te vinden in de drie grote ploegen.

Posities na vier uren:

1. Scarab, nr. 7
2. Corvette, nr. 6

op tien seconden:

3. Vaillant, nr. E1
4. Zil, nr. 11

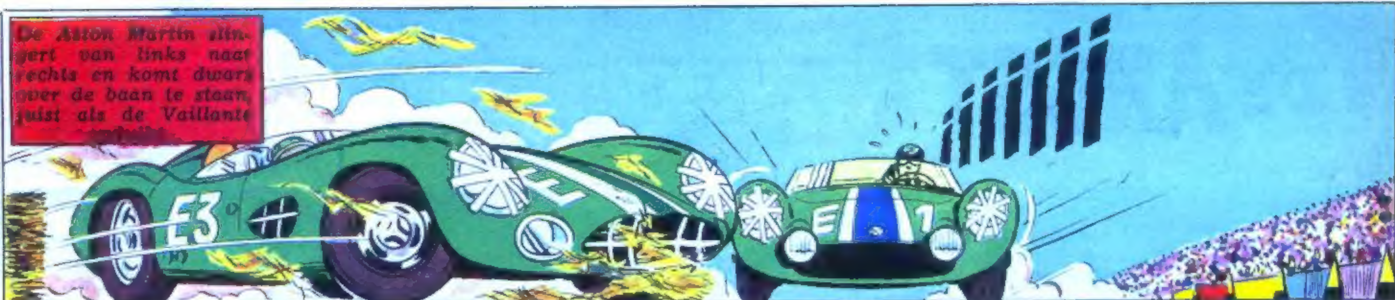

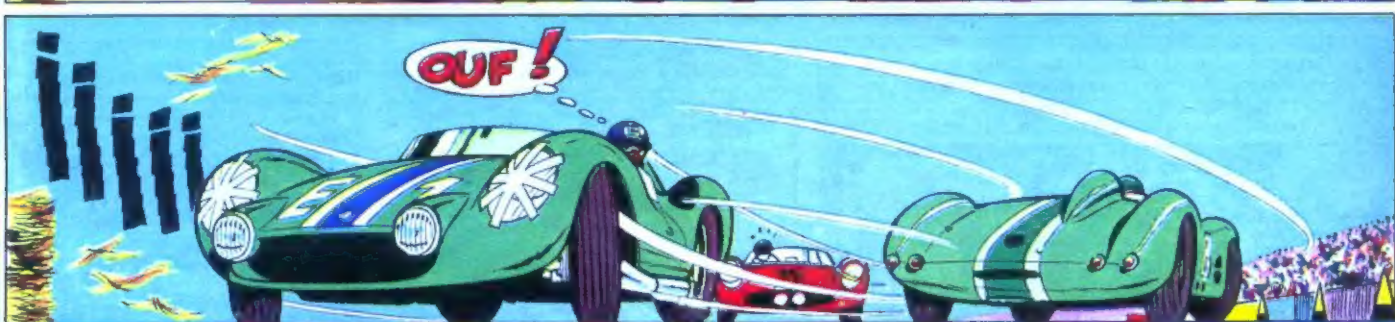

De Aston Martin slingert van links naar rechts en komt dwars over de baan te staan, juist als de Vaillante

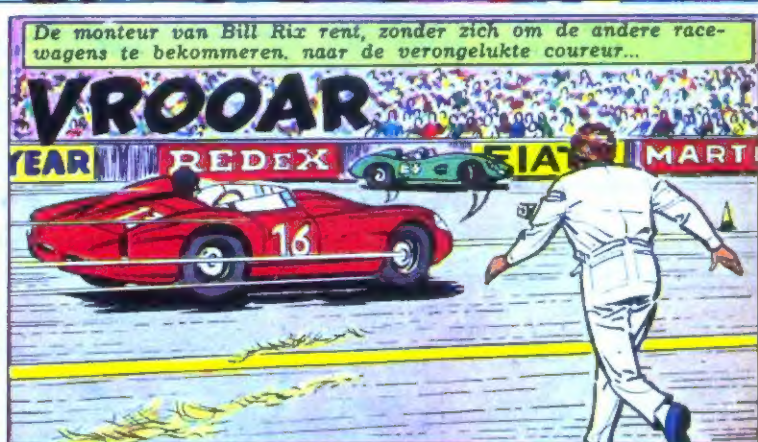

OUF!

De E3 draait nog tweemaal om zijn as en blijft tenslotte tegen de tribunes staan...

De monteur van Bill Rix rent, zonder zich om de andere racewagens te bekommeren, naar de verongelukte coureur...
VROOAR
REDEX

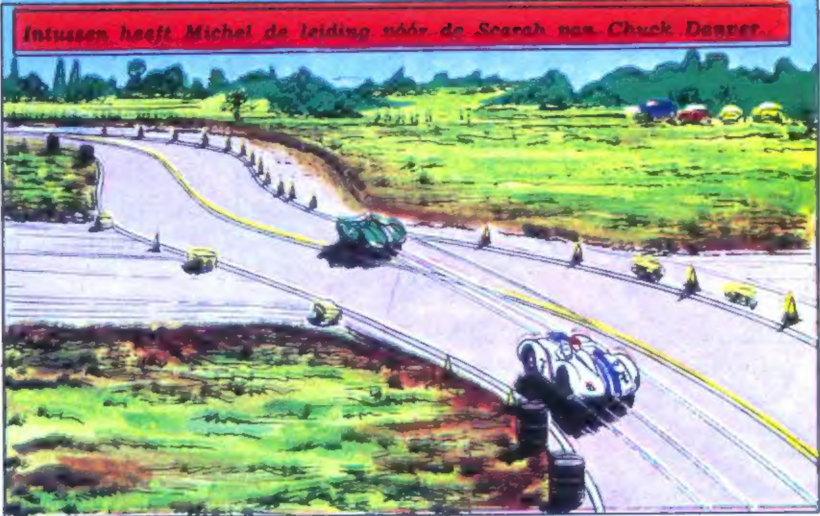
Mister Bill! Mister Bill!
De renner ligt bewusteloos over zijn stuur...

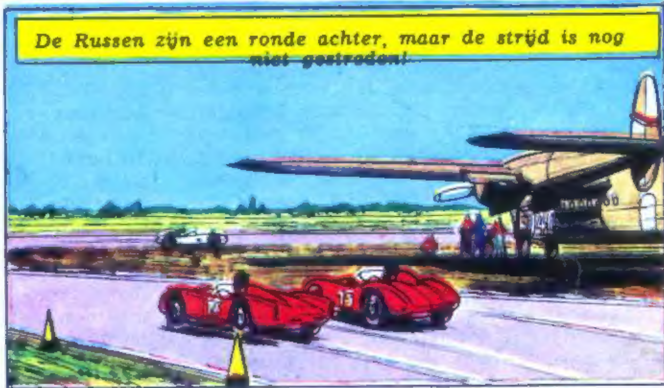
Bill Rix wordt onmiddellijk met de ziekenauto naar de hulppost gebracht. In de pits heerst grote verslagenheid.
Ik hoop dat het niet ernstig is!
Hij is er goed afgekomen. Er is niemand tegen hem opgebotst.
Hij reed langzaam. Stel je voor dat het gebeurd was bij 'n snelheid van 200 km per uur.

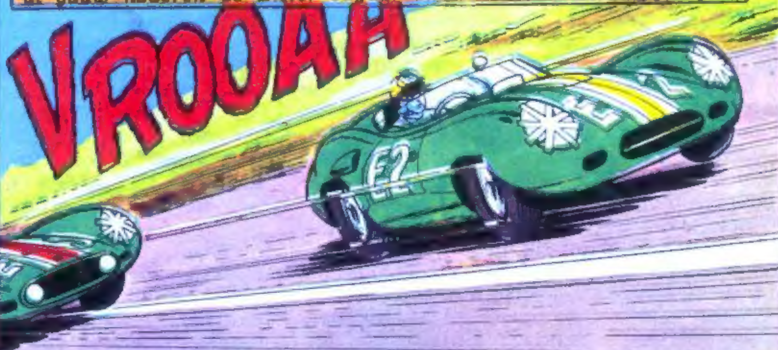

WORDT VERVOLGD

De jongen en het hert

DOOR JACK JUNGMEYER

ILLUSTRATIE VAN HANS KRESSE

Sandy lag hulpeloos aan de oever van een rivier, het water dreigde hem te overspoelen. Niemand wist waar hij was; op redding door een mens hoefde hij niet te rekenen. De natuur legt soms vriendschapsbanden die ons verbaasd doen staan, maar ons ook diep kunnen ontroeren....

DE lawine van rotsen en gruis die van de berg was komen bonken en de jongen had meegesleept tot vlak boven de rivierbedding, had hem daar volkomen versuft achtergelaten. Langzaam kwam hij tot het besef wat er gebeurd was. Hij kon overeind komen, rechtop zitten, zijn lichaam bewegen, maar op zijn benen lag een enorm stuk rots en hoe hij ook vocht en wrong, hij kreeg ze er niet onder uit. In één van zijn voeten had hij geen gevoel meer, misschien was hij gebroken. Behalve wat schaafplekken en een pols die steeds dikker werd, scheen hij verder niets te hebben opgelopen.

Sandy Hoover was een knaap van 12 jaar, niet gauw bang en heel goed in staat zijn eigen boontjes te doppen. Maar nu raakte hij toch in paniek. Hier lag hij, vijf kilometer van het kamp vandaan, hulpeloos, nog geen meter boven het bruisende water van de bergrivier, dat — als het begon het stormen — in een uur wat hoger zou staan. Het kon dágen duren voor er 'ns iemand hier in de buurt kwam. Niemand in het kamp wist waar hij op deze prachtige lente-ochtend met zijn hengel en pakje boterhammen naar toe was gegaan. Het was stom van hem geweest om het niet even tegen zijn moeder te zeggen. Hij schreeuwde om hulp, maar zijn kreten gingen verloren in het gebulder van de rivier. Wanhopig leunde hij tegen een stuk verbleekt drijfhout dat tegen de oever opgespoeld moest zijn, en hij probeerde zichzelf gerust te stellen. Tegen de avond zou zijn vader terugkomen uit Stockton met nieuwe voorraden voor het kamp en hij zou meteen vragen: „Waar is Sandy?" En zijn moeder zou dan tegen hem zeggen: „O, die is gaan vissen." En niemand zou zich ongerust over hem maken, omdat hij wel meer bleef vissen tot het donker werd. Misschien zou Miriam langskomen om naar hem te vragen. Zij was de enige die dit plekje kende. Ze waren er samen al 'ns meer naar toe geweest. Maar misschien was er visite bij hen thuis en kon ze niet weg.

Sandy keek naar de rivier, die uitliep in het donkere meer waar hij had willen gaan vissen. Vlak bij hem lag zijn gebroken hengel. Hij kon ook nog net bij z'n boterhammen. Rond het mandje lagen wat bloemen verspreid, die hij had geplukt boven de plaats waar hij nu lag. Hij was niet voorzichtig genoeg geweest. Hij moest op een stuk grond of rots gestaan hebben, dat opeens onder hem uit was gaan glijden. De bloemen had hij geplukt voor Miriam.

Sandy sloot zijn ogen. Hij voelde zich alleen en de zon gloeide in zijn nek en op zijn armen. Een eekhoorn gluurde over de top van een rotsblok, nieuwsgierig naar wie die kreten om hulp had uitgestoten. Een ekster ging hem vanaf een afstand zitten bekijken. Na een wat verwezen blik op de jongen verdween een jonge zwarte beer weer in het kreupelhout, waar hij uit was opgedoken.

Hij kende ze allemaal, en nog veel meer. Maar nu zag hij ze niet. In zijn wanhoop hield hij allebei zijn ogen stijf dicht. Maar toen hij eindelijk opkeek stond ze daar voor hem... een hert. Eén ogenblik dacht hij dat het een droom was. Hij fluisterde haar naam... „Spriet?"

En toen zij haar oren spitste en hij iets van herkenning zag in die prachtige, zachte bruine ogen, toen riep hij uit: „Je bent het! Jij bent Sprietje!"

Sandy voelde zijn hart bonken. Dit hert was naar hem toegekomen, een jaar geleden, met een gebroken poot. Hij had de poot gespalkt en een paar maanden voor het dier gezorgd tot het genezen was. Ze trok nog steeds een beetje met haar linker voorpoot. „Jij kent mij toch ook nog, hè? Ja, je staart gaat heen en weer, net als vroeger. Ik heb me vaak afgevraagd wat er van jou geworden was nadat Miriam en ik je bij het Berenmeer hadden losgelaten!"

Hij stak zijn hand uit, voor één moment de ongelukkige situatie vergetend waarin hij zich bevond. En het slanke dier liet zich door hem strelen. Toen kreeg hij dat idee.

Uit het mandje met boterhammen haalde hij het busje waarin wat zout zat voor het ei dat zijn moeder hem had meegegeven. Hij strooide er wat van op zijn hand en liet het dier eraan likken. Zou het zich alles weer herinneren? Hij en zijn moeder beloonden het dier altijd met wat zout als het de geplukte groenten uit de tuin in het mandje om haar nek naar de keuken bracht. In dit mandje was het geweest.

Toen Sandy het mandje aan de ranke nek van het hert had gehangen, sprak hij weer, langzaam, en nu vol hoop.

„Ga naar huis, Sprietje," zei hij. „Ga naar huis, naar de keuken, waar je zout krijgt. Ga vlug!" Natuurlijk zou ze de woorden niet begrijpen, maar misschien kwam er in dat wilde hart van haar een herinnering boven. Het dier lnkte nog 'ns aan zijn hand, lichtte haar kop op en liep toen weg, in de richting van het kamp.

„Zoek Miriam!" riep Sandy haar achterna. „Zij weet waar ik ben!"

Toen zijn vader en andere mannen uit het kamp — ja, en ook Miriam — lang nadat het donker was geworden met lantaarns naar hem toe kwamen, spoelden de golven van het steeds hoger komende water al over zijn voeten. Zij tilden het rotsblok van zijn benen en droegen hem naar de paarden.

„Zij stond opeens in de keuken, met het mandje om haar nek."

„Ik denk dat ze alleen maar wat zout wilde hebben," zei Sandy en zijn gezicht vertrok toen hij de pijn door zijn gebroken enkel voelde schieten.

„Nee," zei het meisje. „Ze wachtte er zelfs niet eens op, maar bracht ons meteen naar de paarden en toen recht hier naar toe. Het was heel vreemd..."

„Het is niet zo vreemd," zei een van de mannen. „De natuur legt soms wonderlijke vriendschapsbanden, zoals nu tussen een jongen, een meisje en een hert."

Sprit

PIETJE PECH
door
C.D.RUSSELL

DROMMELS! WEER MIS! STOP DE OPNAME! STOP!

WAT BEN JIJ NOU VOOR 'N ARTIST? VOORUIT, NOG 'N KEER EN DENK EROM... NU RAAK JE HEM!

DIT IS DE LAATSTE TAART!

OPNAME
VERBODEN TOEGANG

CAMERA'S KLAAR... DRAAIEN MAAR!

© 1964 K.F.S. Opera Mundi

BAH

STIJFSEL

ZEG TEGEN DE REGISSEUR DAT ER 'N TAARTSMIJTER VOOR HEM IS, DIE NOOIT MIST! EN ALS HIJ NAAR BUITEN KOMT, ZAL IK HET BEWIJZEN!
REGIE

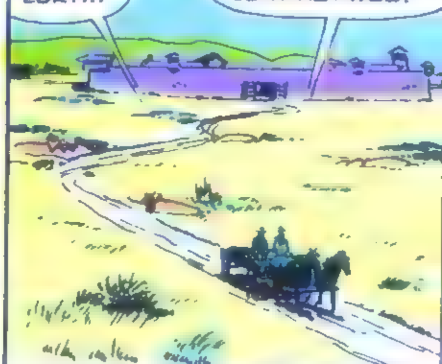
TEXAS JOHN SLAUGHTER

GERONIMO OP HET OORLOGSPAD

OP EEN MORGEN GAAN DE POORTEN VAN DE GEVANGENIS OPEN EN BILL COMSTOCK RIJDT NAAR BUITEN... EEN VRIJ MAN... IN EEN GROOT LAND...

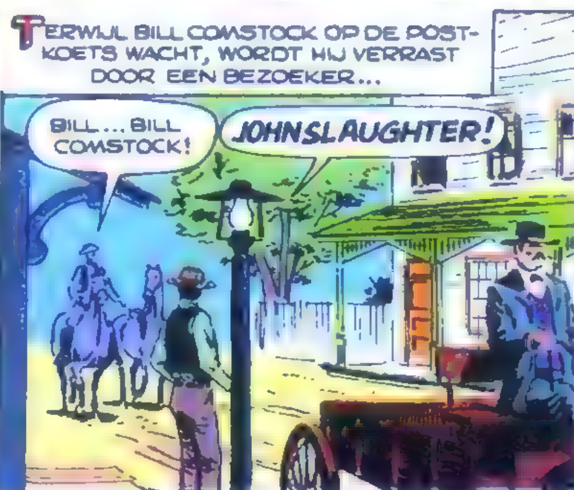

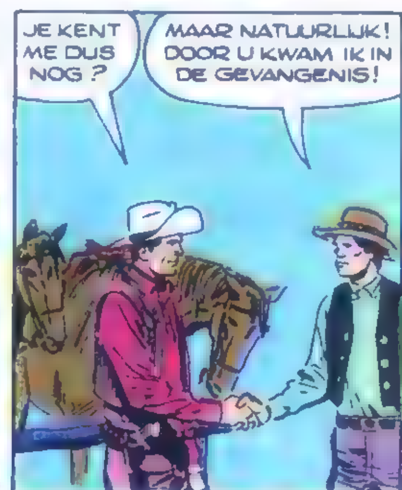

TERWIJL BILL COMSTOCK OP DE POSTKOETS WACHT, WORDT HIJ VERRAST DOOR EEN BEZOEKER...

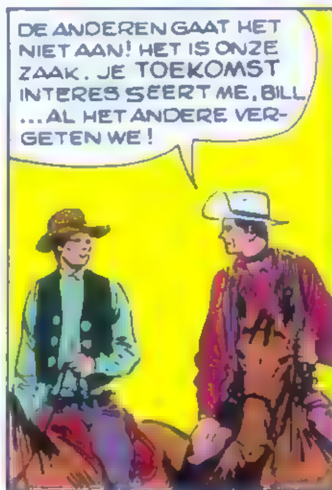

IK HEB STEEDS CONTACT GEHAD MET DE GEVANGENIS. IK WEET DAT JE JE BEHOORLIJK HEBT GEDRAGEN ... DAAROM WIL IK GRAAG DAT JE BIJ MIJ KOMT WERKEN!
U WILT DAT IK BIJ U TERUGKOM OP DE RANCH? NA WAT IK HEB GEDAAN?

DAT IS VERLEDEN TIJD! VERGEET JE TIJD MET GERONIMO, JONGEN. STA VOORTAAN AAN MIJN KANT! NEEM JE DE BAAN AAN?
MAAR NATUURLIJK! HEEL GRAAG!

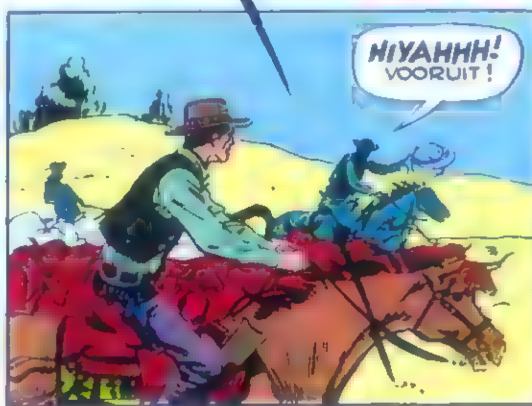

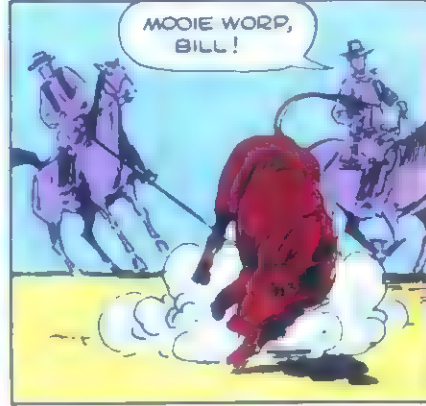

EN DE ANDEREN OP DE RANCH? WETEN...WETEN ZE HET VAN MIJ?
EEN PAAR...MAAR ZIJ GELOVEN MIJ EN HEBBEN VERTROUWEN IN JE.

DE ANDEREN GAAT HET NIET AAN! HET IS ONZE ZAAK. JE TOEKOMST INTERESSEERT ME, BILL ...AL HET ANDERE VERGETEN WE!

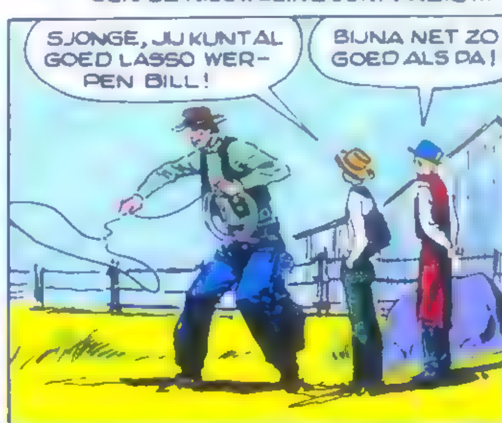

DIE AVOND...
IK BRENG JE NAAR DE SLAAPHUT, BILL. KOM STRAKS KENNISMAKEN MET MIJN GEZIN.
IK WEET NIET HOE IK U MOET BEDANKEN, MENEER SLAUGHTER ...IK...IK KAN NIET ZEGGEN ...

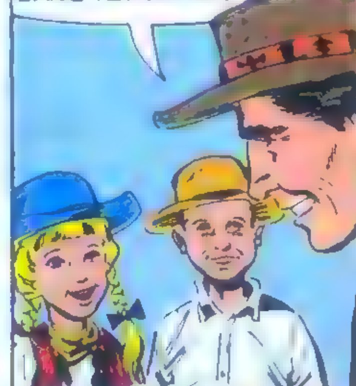

HET IS GOED, BILL. WEES EEN GOED RANCHER. DAT IS ALLES WAT IK VAN JE VRAAG!
IK BELOOF U DAT U DAAR VAN OP AAN KUNT!

DE VOLGENDE OCHTEND BEGINT EEN NIEUW LEVEN VOOR BILL COMSTOCK OP DE UITGESTREKTE RANCH...
HIYAHHH! VOORUIT!

HIJ IS IJVERIG EN LEERT SNEL...
MOOIE WORP, BILL!

DE ANDERE MANNEN MOGEN DE NIEUWE RANCHER GRAAG...
JE STEEKT ONS ALLEMAAL DE LOEF AF, COMSTOCK. JE HEBT HET WEL HEEL VLUG GELEERD!
IK MOET DE VERLOREN TIJD INHALEN, MANNEN

JOHN'S KINDEREN, WILLIE EN ADDY, VINDEN DE NIEUWELING OOK AARDIG...
SJONGE, JIJ KUNT AL GOED LASSO WERPEN BILL!
BIJNA NET ZO GOED ALS PA!

JULLIE VADER IS IN ALLES DE BESTE... MAAR MET DE EERSTVOLGENDE PLAATS BEN IK AL LANG TEVREDEN!

OP EEN MIDDAG ALS BILL DE OMHEINING VAN DE RANCH HERSTELT...

HIJ IS ALLEEN!

KOM MEE, BRAND. DIT IS ONZE KANS!

JE BENT DUS TERUG UIT DE GEVANGENIS VAN DE BLANKE!

ZWARTE AREND!

WAT BETEKENT DIT, VRIEND? WERK JIJ VOOR DE VIJAND VAN GERONIMO?

DIE VIJAND IS MIJN VRIEND! IK BEN ER TROTS OP VOOR HEM TE WERKEN!

GERONIMO ZAL WOEDEND ZIJN! HIJ HOOPTE DAT JE WEER BIJ ONS TERUG ZOU KOMEN!

NEE! DIE TIJD IS VOORBIJ! LAAT ME MET RUST. GA WEG!

JE BENT NOG STEEDS EEN INDIAAN! EN DAT ZUL JE ALTIJD BLIJVEN!

IK VERLOOCHEN MIJN BLOED NIET... IK WIL ALLEEN MET IEDEREEN IN VREDE EN VRIENDSCHAP LEVEN! IK HEB MIJN BESLUIT GENOMEN...

JE BENT EEN VERRADER!

GERONIMO IS EEN UITGESTOTENE, ZELFS ONDER ZIJN EIGEN MENSEN... IK HEB EEN LES GEHAD EN NU WIL IK MIJN EIGEN LEVEN LEIDEN... VOLGENS DE WET! ALS HET MOET ZAL IK ZELFS TEGEN GERONIMO VECHTEN!

DE WET VAN DE BLANKE!

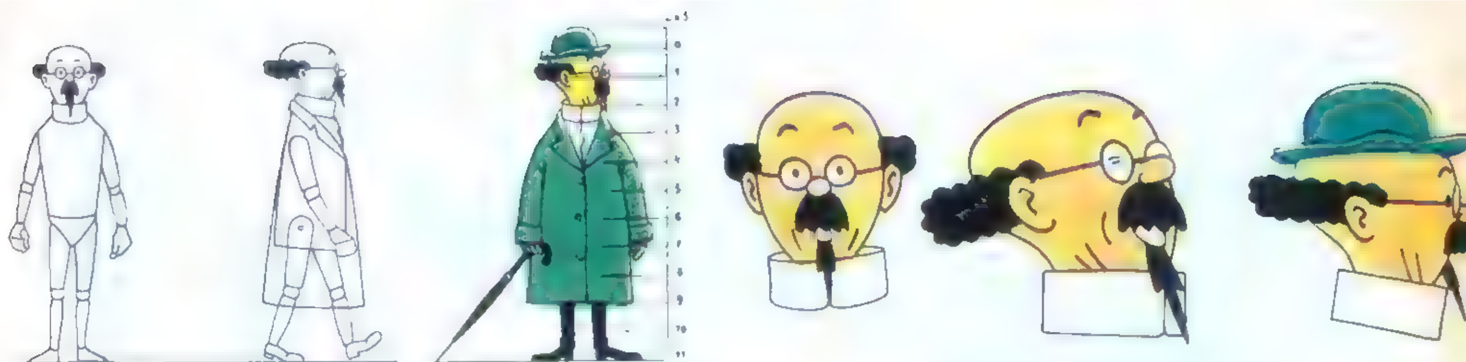
MISSCHIEN HEEFT ONZE VERRADER NOG 'N LESJE NODIG... VAN DE INDIANEN...

JE ZULT KENNISMAKEN MET GERONIMO'S WOEDE OP DEGENE DIE HEM TART!

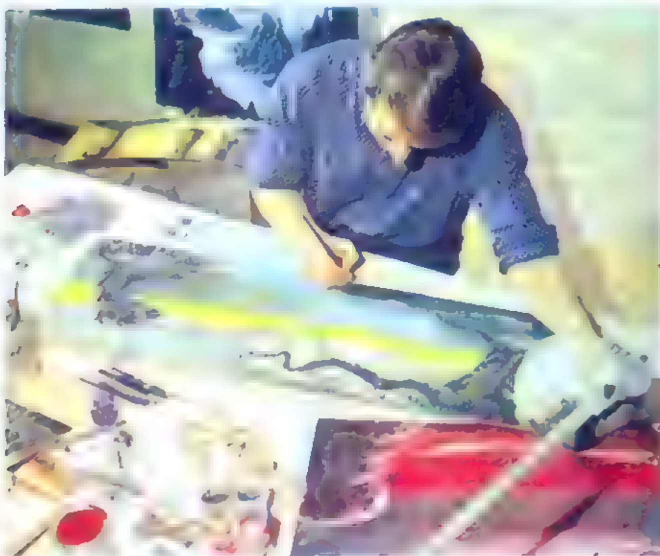
DE TWEE INDIANEN DOEN EEN LAFHARTIGE AANVAL OP DE JONGE RANCHER...

Bill Comstock heeft zich in een moeilijke positie geplaatst. Hij weet dat hij, door tegen Geronimo in te gaan, zijn leven op het spel zet, maar hij weet ook dat hij op de hulp van John Slaughter kan rekenen.., als die nog op tijd komt! Volgende week kunnen jullie lezen hoe dat afloopt!

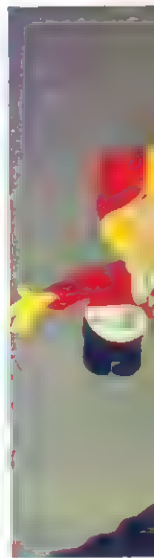
WORDT VERVOLGD

Een voorbeeld van type en lichaamsverhoudingen dient de tekenaars van professor Zonnebloem tot handleiding.

DE EERSTE TEKENFILM STOND OP BANK-PAPIER

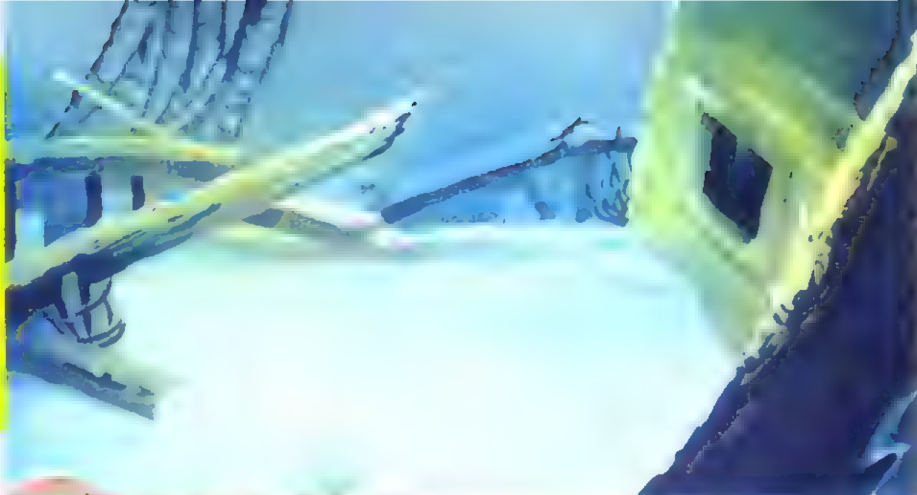

OP het kleine station van Hollywood arriveerde in 1923 een jongeman met een contract van een filmstudio in zijn zak.
„Kunt u mij zeggen waar de Hector-studio's zijn?" vroeg hij beleefd aan een kruier.
„Zeker," antwoordde de man, „ziet u daar die rookwolken?"
De jongeman knikte.
„Nou, daar is het. Er is vanmorgen brand uitgebroken. Het is het mooiste fikkie sinds jaren. Ik zou me dus maar haasten als ik u was."
Maar Walt Disney was niet naar Hollywood gekomen om naar een brand te kijken. Hij had cameraman willen worden bij de Hectormaatschappij en mèt de studio waren zijn toekomstdromen in rook opgegaan.
„Studio afgebrand, wat moet ik doen?" telegrafeerde hij wanhopig naar zijn broer Roy in Kansas City.
„Als je geen baan kunt krijgen, moet je voor jezelf beginnen," seinde Roy terug en hij maakte als beginkapitaal duizend gulden over, die hij van een kennis had geleend. Walt kocht van het geld een tekenbord, huurde een grote schuur compleet met ruif en muizen, en begon te tekenen. In de eerste Wereldoorlog had hij zich aan het front verdienstelijk gemaakt met het tekenen van grappige voorstellingen op vrachtwagens en op de wanden van loopgraven. Een ervan was een konijn dat van Walt en zijn slapies de naam Oswald had gekregen. Het was dit dier dat Disney in zijn eerste tekenfilms tot

Boven: De achtergrondtekenaar in actie.
Rechts: De beeldjes op de cellofaanvellen worden stuk voor stuk gefotografeerd

Een fragment van een tekenfilm. Op een onbeweeglijke achtergrond worden cellofaanvellen gelegd met verschillende standen van Kuifje. Deze worden elk apart gefotografeerd; daarna worden er „cels" met stijgende luchtbellen aan toegevoegd, waardoor Kuifje gaat „ademhalen"; tenslotte worden er opnamen gemaakt van de verschillende bewegingsfasen van de haai, welke ook allemaal op afzonderlijke cels zijn getekend. Al deze filmopnamen gecombineerd en razendsnel achter elkaar vertoond bieden een scene, die je hart van spanning sneller doet kloppen.

Pinoccio staat er gekleurd op. Zijn beentjes, op andere „cels", laten hem bewegen.

leven bracht. Zijn eerste publiek bestond uit muizen, die steeds nieuwsgieriger werden. Een diertje was zelfs zo brutaal, dat hij rustig op het tekenblad ging zitten en met zijn kraaloogjes alle bewegingen van Walt gadesloeg. Hij maakte enkele tekeningen van het dier, die hij opgetogen aan zijn broer liet zien. „Nee," zei die, „een muis is een griezelig dier en zeker niet geschikt voor tekenfilms. Hou jij je maar aan Oswald; voor een konijn is niemand bang."

Tot 1928 volgde Walt de raad van zijn broer op. Inmiddels was hij echter getrouwd met Lilian Bounds, die net als de meeste andere vrouwen in de gordijnen klom zodra ze een muis zag, maar het getekende exemplaar van Walt allerliefst vond. Dat was voor Walt een aanwijzing om tegen de mening van zijn broer in te gaan.

„Stoomboot Willie", de eerste sprekende Mouse-Film, stak van wal onder het gejuich van alle toeschouwers. Mickey bleek zo'n geweldig succes te zijn, dat Walt het konijn Oswald aan de kant zette en geheel op de produktie van Mickey-films overging.

Hij nam een hele staf van tekenaars in dienst en liet na Mickey een hele stoet tekenfilmdwergen van Donald Duck tot Bambi het witte doek opdraven. Hij maakte de tekenfilm populair, maar is er niet de uitvinder van, zoals weleens wordt beweerd. De man die op het idee kwam met getekende figuurtjes een speelfilmpje te maken, was zijn landgenoot John R. Bray. John was oorspronkelijk bankbediende en belast met het tellen van stapels bankbiljetten. Toen hij zich op een dag verveelde, ontdekte hij dat hij een getekend figuurtje

Het inkleuren van de „cels" is een nauwkeurig werk, dat een vaste hand vereist.

tot leven kon brengen door het op de biljetten in een telkens iets andere lichaamshouding te tekenen. Als hij daarna de banknoten bundelde en door zijn vingers liet glippen, leek het net of het mannetje echt een buiging of iets dergelijks maakte. Hij liet het op zekere dag aan zijn baas zien, maar die kon er geen bewondering voor opbrengen.

„Ik zal je leren nieuwe bankbiljetten te bezoedelen," zei hij gemelijk en stuurde John naar huis met een maand salaris en de waarschuwing nooit meer zijn gezicht te laten zien. Bray kocht van het geld een rol film, waarop hij met eindeloos geduld figuurtjes tekende. Toen hij het filmpje projecteerde, schrok hij van het resultaat. Het beeld was zoveel vergroot dat het mannetje aan alle kanten rafelde en de dunne inktlijnen tot dikke kabels waren geworden. Desondanks werd zijn eerste filmpje voor nog geen honderd gulden gekocht door een grossier in films. Na enkele tientallen filmpjes volgens de oude werkwijze te hebben gemaakt, deed Bray een vinding waarvan alle tekenfilmmakers na hem profiteerden. Hij tekende achtergronden, die hij bij elke tekening weer gebruikte. Zijn mannetjes pende hij neer op vellen cellofaan, die hij over de achtergrond legde. Daarna fotografeerde hij het totaal beeldje voor beeldje op de filmstrook. Later zag hij in dat hij zich nog meer werk kon besparen door meer dan één cellofaan te gebruiken. Hij liet de romp van zijn figuurtje onberoerd en zorgde voor de beweging door armpjes en beentjes op andere cellofaans telkens in een andere stand te tekenen. Dat de tekenfilmmakers zo economisch mogelijk willen werken, is geen wonder, als je bedenkt dat voor een tekenfilmpje van vijf minuten ongeveer tienduizend tekeningen nodig zijn.

Disney werkte al in 1930 met zogenaamde animators, mannen die zich alleen bezighouden met het weergeven van de hoofdpunten van een beweging. Als ze bijvoorbeeld moesten uitbeelden hoe Mickey een stap nam, tekenden ze alleen de stand van zijn pootjes en lichaam bij het optillen en bij het neerzetten van zijn voeten. De andere vijftien tekeningen, die voor het weergeven van een enkele stap nodig waren, werden door minder betaalde krachten getekend. In zijn bezuinigingswoede ontdekte Walt bovendien dat, wanneer hij Mickey slechts drie vingers en een duim gaf, hij per jaar duizenden guldens aan arbeidsloon kon besparen. Op de stafvergaderingen die Walt Disney elke week hield, kwamen de medewerkers met de vreemdste beesten aansjouwen. Een tekenaar leende eens voor een vergadering een stel pinguins van een dierentuin om Disney te laten zien hoe leuk deze dieren zich gedroegen. De pinguins bleven echter gedurende de hele vergadering kouwelijk in een hoekje staan en maakten alleen de vloer vuil. Toch werd hun aanwezigheid voor Disney aanleiding om een getekende kouwelijke pinguin de hoofdrol in „Saludos Amigos" te geven.

In 1934 maakte Donald Duck zijn sputterende entree in de tekenfilmwereld. Walt kon hem een kurketrekker van zijn nek laten maken zonder dat iemand dit gek vond. Toen hij Mickey een keertje hetzelfde opgeschroefde gevoel had gegeven, kreeg hij echter duizenden brieven van mensen die meenden dat hij nu toch te ver ging. Hetzelfde zeiden miljoenen mensen in 1935, toen Disney bekendmaakte dat hij „Sneeuwwitje en de zeven dwergen" wilde verfilmen. Disney zette dóór, tegen de adviezen van de betweters in, en besteedde vier miljoen gulden en een paar miljoen werkuren aan zijn film. Halverwege weigerde een bank hem verder geld te lenen omdat de directie het vertrouwen in de zaak had verloren. Disney nodigde de heren uit en liet hen zien wat hij tot dan toe getekend had.

„Zij zeiden gedurende de hele voorstelling geen woord en geen lach kwam er over hun lippen," herinnert Disney zich. „Toen we klaar waren, liepen ze naar hun auto's en reden weg zonder iets te hebben gezegd. Twee dagen later kreeg ik een cheque voor het resterende bedrag en een briefje waarop alleen „bravo" stond."

Na „Sneeuwwitje" kwamen „Bambi", „Pinocchio", „Fantasia", „Assepoester" en „De nacht van de kouwe neuzen". Disney maakt op het ogenblik éénș in de drie jaar een grote tekenfilm en verder nog acht speelfilms per jaar. Hij specialiseert zich bovendien in elektronische robotten, die hele redevoeringen kunnen afsteken zonder een ogenblik te haperen. Zij bewegen daarbij hun lippen, wangspieren en oogleden. Elke spier die elektronisch aan het werk wordt gezet, kost ruim tweeduizend gulden. Als je bedenkt dat er alleen al in het hoofd van de robot bijna vijftig spieren zitten, dan zal je duidelijk worden dat de pop slechts aan het woord komt in de huiskamers van miljonairs en de spreekkamers van poppendokters.

Ook in Europa hebben John Bray en Walt Disney navolgers gekregen. In ons land houden Joop Geesink en Marten Toonder zich al jaren bezig met het vervaardigen van reclametekenfilms. Toonder heeft bovendien een serie van tien korte tekenspeelfilms met Tom Poes voor de Amerikaanse televisie gemaakt. Zijn produktie is echter klein vergeleken bij die van de Belgische firma Belvision, waar tot nu toe ruim honderd tekenfilms werden gemaakt. Belvision is een zusteronderneming van Editions Lombard, waaraan jullie PEP zijn kameraadjes als Kuifje, Chlorophyl en Hoempa Pa dankt. De studio legde zich in 1955 toe op tekenfilmpjes over de avonturen van Lambiek, Suske en Wiske, die met veel succes voor de Vlaamse televisie werden gedraaid. In 1957 kreeg Belvision echter van de Franse televisie opdracht voor een serie tekenfilmpjes over Kuifje. In twee jaar tijd vervaardigden de Vlaamse filmtekenaar Ray Goossens en zijn mannen 104 tekenfilmpjes, die over de gehele wereld voor de televisie werden vertoond. Daarnaast wordt er al bijna drie jaar hard gewerkt aan een grote tekenfilm in kleuren over de avonturen van Pinocchio in de ruimte. Deze tekenfilm is bestemd om in de bioscopen te draaien en eist veel meer kunde en nauwgezetheid dan de televisiefilmpjes.

Die hoeven namelijk maar weinig te worden vergroot om op de beeldbuis te passen. Bij produkten voor bioscoopgebruik liggen de zaken echter anders. Elke slordigheid wordt duizenden malen vergroot op het witte doek weergegeven en valt de kijkers onmiddellijk op. Het verschil in werkwijze komt ook in het aantal gebruikte verftinten tot uiting. Een televisiefilmpje in kleuren heeft aan 120 basiskleuren voldoende om uit de verf te komen. Pinocchio had echter een make-up van ruim driehonderd tinten nodig om er aardig op te kunnen staan. De kostprijs van zo'n film per minuut is ruim zeventigduizend gulden, die van een televisiefilmpje maar net zevenduizend.

Dat zijn de bedragen die John Bray alleen in handen kreeg toen hij nog op de bank werkte. Trouwens hij zou toch maar stapeltjes van de bankbiljetten hebben gemaakt met op ieder biljet een poppetje in een iets andere houding en jullie hebben laten zien dat het bewoog als hij de stapel snel doorbladerde. Dat vond hij nu eenmaal leuk en als zijn chef het daarmee eens was geweest, had hij waarschijnlijk nog op de bank gezeten en de mènsheid zonder tekenfilm...

Mickey en Goofy

DE SCHIM VAN DE PIRAAT

Mickey en Goofy zijn, op weg naar vakantieoord Kliphaven, door de vloed overvallen. Kapitein Abbie, eigenaresse van een hotel, redt hen. Het vakantieoord is verlaten omdat het er spookt. Mickey vindt het hotel op een schip lijken.

HET IS EEN SCHIP, JONGEMAN! EEN VIERMASTER, GEBOUWD VOOR DE HANDEL OP DE ZUIDZEE! JAREN GELEDEN STRANDDE 'T IN EEN STORMACHTIGE NACHT OP DIT EILAND! IK KWAM TOEVALLIG LANGS IN MIJN VISSERSBOOT, MAAR IK ZAG NIEMAND AAN BOORD!

NIEMAND?

NEE! ALLEMAAL OMGEKOMEN, DENK IK. NIEMAND EISTE HET OP, DUS WAS HET NA EEN TIJDJE VOLGENS DE BERGINGSWET VAN MIJ!

OMDAT IK TOCH VAN ZEE AF WILDE, HEB IK HEM HIERHEEN GESLEEPT EN ER EEN HOTEL VAN GEMAAKT. DE ZAAK LIEP PRIMA TOTDAT EEN PAAR MAANDEN GELEDEN DAT SPOOK KWAM OPDAGEN!

EN LATER...

DAT SMAAKTE HEERLIJK, KAPITEIN BABBIE!

FIJN! 'T IS LEUK OM VOOR IEMAND ANDERS TE KOKEN!

VINDT U 'T NIET NAAR HIER, ZO ALLEEN?

ALLEEN? KIJK MAAR 'NS!

TRRRIIII!

KEF! KEF! KEF!

SKRIE! SKRIE!

KRRA!

IK HEB GENOEG GEZELSCHAP!

DIE NACHT..

WAT DENK JE, MICK, ZAL HET SPOOK VANNACHT KOMEN?

ACH, ZET DAT SPOOK TOCH UIT JE HOOFD. GA MAAR LIEVER SLAPEN!

IK? IK DOE BESLIST GEEN OOG DICHT.. (GEEUW!)

SNURK! PFFF! BRRR! SNORK!

NOU, MET DAT GESNURK VAN GOOFY ZAL IK VAN DAT SPOOK WEL NIET VEEL HOREN!

EN 'S MORGENS...

EN HEBBEN JULLIE HET SPOOK GEHOORD? HIJ LIET EEN GESNURK HOREN, DAT EEN OESTER KIPPENVEL ZOU BEZORGEN!

DAT WAS 'T SPOOK NIET HOOR... DAT WAS GOOFY!

KOM, MICK!

JULLIE WILLEN ZEKER NIET LANGER BLIJVEN?

WAAROM NIET? MISSCHIEN BLIJVEN WE NOG WEL 'N PAAR WEKEN!

WE MOETEN ONZE AUTO OOK NOG WEGSLEPEN EN LATEN DROGEN. DAT DUURT WEL 'N PAAR DAGEN!

FIJN! NU JULLIE HIER TOCH ZIJN, KAN IK MISSCHIEN WEL 'N PAAR VRIENDEN IN DE STAD GAAN BEZOEKEN!

EN LATER...

MISSCHIEN KUNNEN WE HEM ERUIT TREKKEN MET DE ANKERWINDAS!

PLOP! BENG!

DAAR KOMT KAPTEIN BABBIE!

IK GA, JONGENS! WILLEN JULLIE MIJN BEESTJES VANAVOND VOEREN? JE HOEFT ALLEEN MAAR OP DIT FLUITJE TE BLAZEN, DAN KOMEN ZE VANZELF!

BENG! PLOP!

NATUURLIJK!

TOT MORGEN, JONGENS! KIJK UIT VOOR DE VLOED!

JA! TOT MORGEN!

PLOP! BANG!

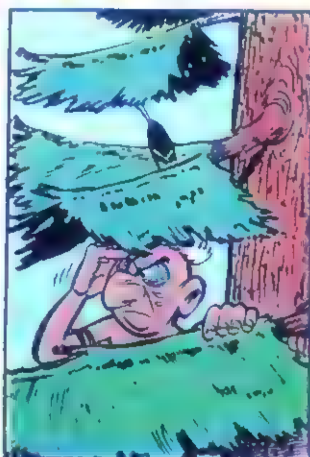
WORDT VERVOLGD

HOEMPA * PA

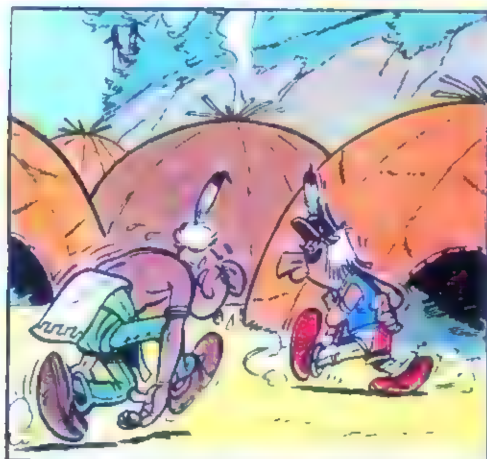

ER IS MISSCHIEN WINST UIT TE SLAAN EN WELLICHT EEN GE-LEGENHEID OM DE STRIJDBIJL TE-GEN DE SJAVASJAVA'S WEER BOVEN TE HALEN!

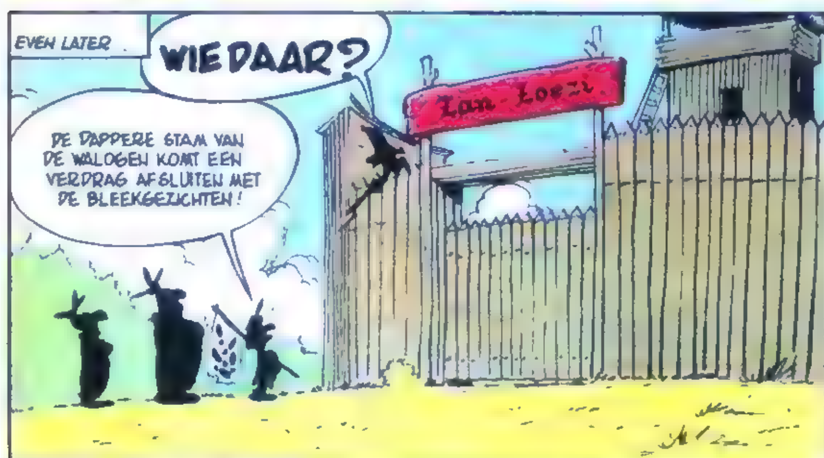
ZWAAIT DE KRIJGSBIJL!

Het is de Pruisen niet gelukt de Sjavasjava's te bewegen nun bondgenoten te worden in de strijd tegen de Fransen, waarin zij de moed en de kracht van deze Indianen al één keer hebben bewonderd. Onverrichterzake keert ridder Frans Ktazenblummerswishundwagenplaftenbomm terug.

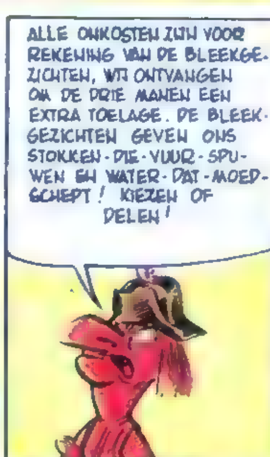

HA! HA! MET DE STOKKEN-DIE-VUUR-SPUWEN KUNNEN WE HEEL DE SJAVASJAVASTAM UITMOORDEN

EN ALS WE ALLES UIT DE BLEEKGEZICHTEN ZULLEN GEHAALD HEBBEN WAT ER IN ZIT, DAN MOORDEN WE ZE OOK UIT

MIJN CHEF ZIEKE LEVER IS ZO SLIM ALS EEN AAP!
HA! HA! HA!
HO! HO! HO!
HI! HI! HI!

NIET VER DAAR VANDAAN
HOOR JE DAT HOEMPA-PA?
DE OREN VAN HOEMPA-PA ZIJN ZO WAAKZAAM ALS DE OGEN VAN EEN LYNX
HA! HA!
HO! HO!
HI! HI!

BROEDER DUBBELE SCALP MOET ZIJN MOEDIG HART SUSSEN EN ZIJN LANG MES GERUST LATEN. WIJ ZIJN HIER OM MET DE WALOGEN TE ONDERHANDELEN, NIET OM MET HEN TE VECHTEN

HO!

DE SJAVASJAVA EN HET BLEEKGEZICHT HOEVEN ZICH NIET AAN TE STELLEN! ZIJ ZIJN SLECHTS MET TWEE EN WIJ MET DRIE EN ONZE STAM BEVINDT ZICH NIET VER HIER VANDAAN!

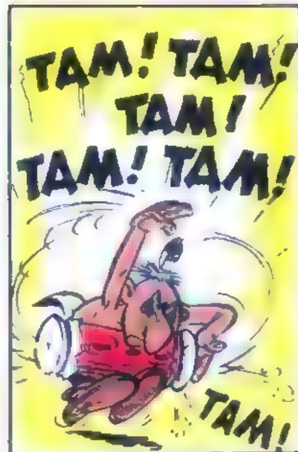

WIJ ZIJN HIER OM TE ONDERHANDELEN
ONDERHANDELEN?

ZO? IN DAT GEVAL VOORZIET HET GEBRUIK DAT JE DE WAPENS AFLEGT
IN ORDE!
MAAR?

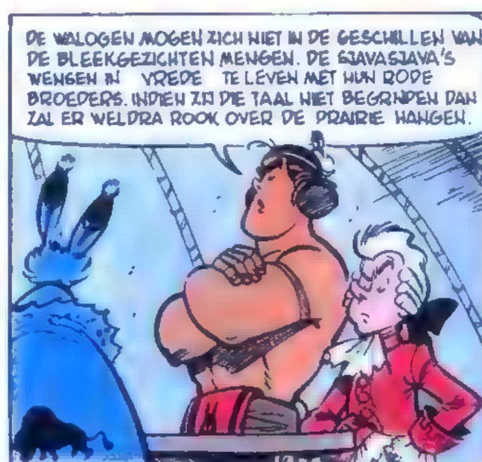

WORDT VERVOLGD

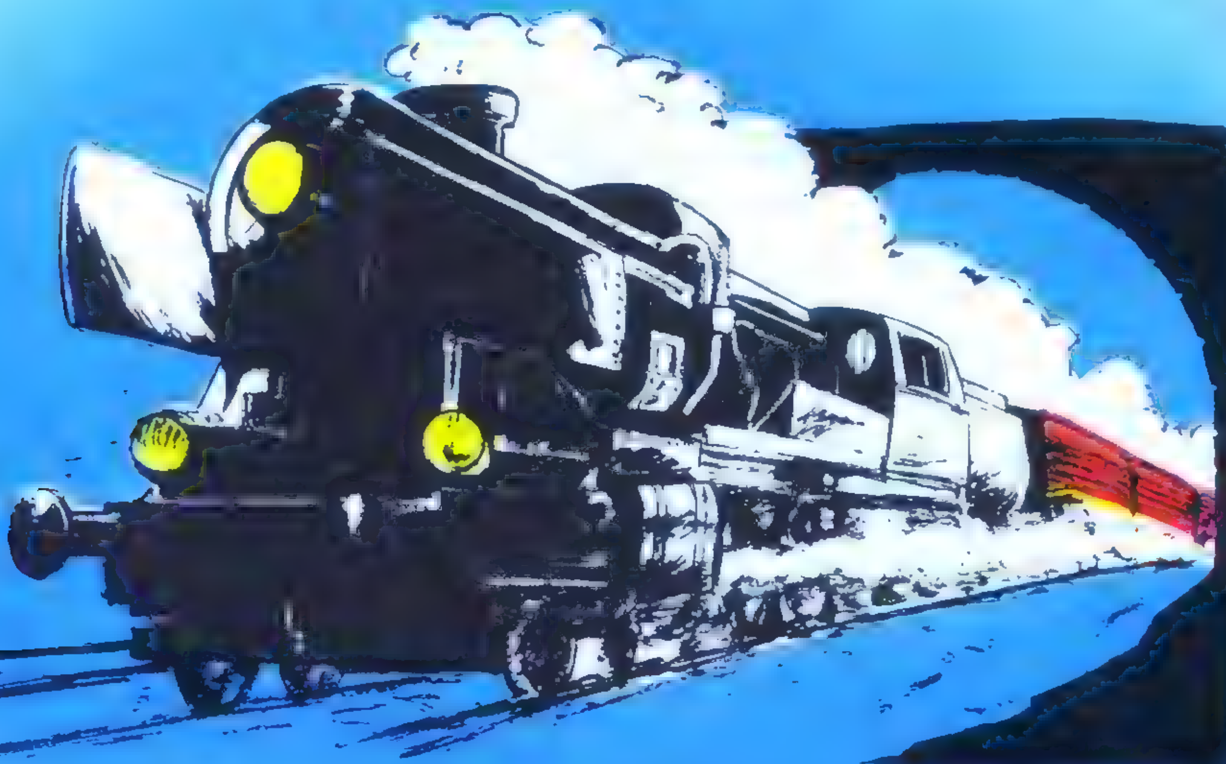

Met Rik aan de slag

DE ZWARTE PARELS

DE trein raasde door het land. Rik Ringers legde het tijdschrift neer waarin hij al twee uur had zitten bladeren, en keek naar zijn vriend commisssaris Baardemakers
„Hoe laat is het, commissaris?" vroeg hij.
„Vijf uur. Over een uurtje zijn we er," antwoordde Baardemakers
Rik zuchtte. Het duurde wel lang! Rik en de commissaris waren op weg naar de plaats waar de vorige dag een misdaad was begaan. De commissaris om de dader te zoeken en Rik om een artikel voor zijn krant te schrijven
Rik begon zijn reisgezellen 'ns aandachtig op te nemen. Er zat een jonge vrouw, smaakvol gekleed in een bontmantel en met een snoer zwarte parels om haar hals. Een dikke man met een bril was een boek aan 't lezen en at drop uit een doosje dat hij naast zich had staan. De derde reiziger was kennelijk een buitenlander. Hij had een olijfkleurige huid en een kleine snor. Een echte avonturier, peinsde Rik. Niemand sprak. De dikke man had geprobeerd een gesprek aan te knopen met de „avonturier", maar die had kennelijk geen zin om te praten. De dame deed alsof de anderen lucht waren
Opeens gilde de fluit van de trein en ze gleden een donkere tunnel in. Toen klonk in de duisternis een schreeuw, die alleen van de dame afkomstig kon zijn.
„Help! Dieven!" schreeuwde ze luidkeels. Rik sprong overeind, maar kon geen hand voor ogen zien. Eindelijk kwam de trein uit de tunnel en het werd weer licht. In het midden van de coupé stond de vrouw
„Ik ben bestolen!" gilde ze. „Mijn halssnoer is verdwenen!"
Rik trok aan de noodrem. De trein stopte en de hoofdconducteur kwam kijken wat er aan de hand was.
„Iemand heeft in de duisternis mijn parelsnoer van mijn hals gerukt," zei de jonge vrouw. „Een van die vier heeft 't gedaan!" en ze wees beschuldigend naar haar medereizigers
De commissaris maakte zich bekend en vroeg naar de papieren van de anderen. Over zijn schouder las Rik mee. De jonge vrouw heette mevrouw Vera Weiller. De dikke man was handelsreiziger en heette Lucien Colas, de buitenlander Cisazowski en op zijn paspoort stond dat hij journalist was.
„Was uw halssnoer veel waard, mevrouw?" vroeg Baardemakers.
„Ja. Het was voor een miljoen verzekerd," antwoordde ze.
De dikke man haalde de schouders op.
„Als een van ons de parels gestolen heeft, mevrouw Weiller, dan heeft die persoon ze in zijn zak of zijn ze in de coupé verborgen," en hij nam een dropje uit het blikje.
Dat moest inderdaad zo zijn.
„Vooruit, Rik," zei Baardemakers en de twee andere mannen lieten gewillig hun zakken doorzoeken. Daarna werd de bagage zorgvuldig doorzocht
Toen de commissaris en Rik daar ook geen halssnoer aantroffen, begonnen ze de coupé overhoop te halen. Maar het enige wat ze vonden, was de gebroken draad van het halssnoer. Hij lag onder de bank. Rik en de commissaris gingen even de coupé uit.
„Ik begrijp er niets van, Rik," zei de commissaris somber. „Waar zijn de parels? Wie heeft ze gestolen??"
Rik keek hem even aan.
„Maar ze wérden helemaal niet gestolen, commissaris," zei hij.
„Wat bedoel je?" vroeg de ander verbaasd.
„Het was een slim plannetje, maar twee dingen kloppen niet. U zult de parels in de coupé vinden, verborgen op een plaats waar je ze niet kunt zien..."
„Heeft mevrouw Weiller het dan zelf gedaan?"
„Ja En ze heeft een medeplichtige, commissaris.. "

Rik is de daders weer eens te slim af geweest. Als jullie in zijn plaats geweest waren, zouden jullie dan de twee fouten gezien hebben die mevrouw Weiller en haar medeplichtige maakten? En zou je ook weten waar je de parels moest zoeken? Op pagina 29 kun je zien of je gelijk hebt!

DE SCHIPBREUKELINGEN

Lord Glenarvan, zijn zoon John, professor Paganel en Mary en Robert Grant trekken met drie Indiaanse gidsen door de Antuco-pas in Zuid-Amerika de bergen in, op zoek naar kapitein Grant van de „Brittania". Kapitein Grant, de vader van Mary en Robert, zit volgens 't briefje in 'n aangespoelde fles, samen met twee matrozen bij de Indianen gevangen.

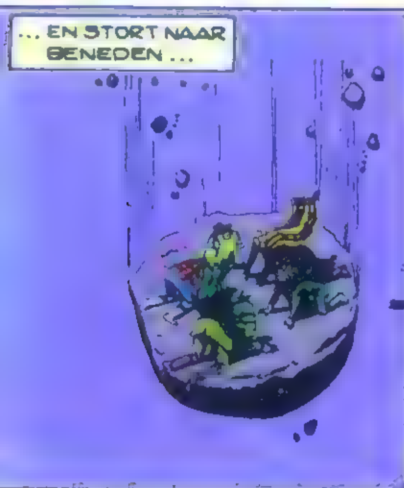

WAT GEBEURT ER?
EEN AARDBEVING, EN GEEN KLEINTJE OOK! EEN FANTASTISCH GEZICHT!

BIJ EEN TWEEDE HEVIGE SCHOK WORDEN ZE ALLEMAAL TEGEN DE GROND GESLINGERD...

DE ROTS BREEKT AF!! HIJ VALT NAAR BENEDEN! SPRINGEN!!

LIEVE HELP, DAT SCHEELDE MAAR EEN HAAR!
DEZE GEBEURTENIS MAAKT ONZE HELE EXPEDITIE DE MOEITE WAARD!

PLOTSELING BREEKT HET UITSTEKENDE ROTSPLATEAU...

... EN STORT NAAR BENEDEN...

ONDER EEN LAWINE VAN VALLENDE KEIEN EN IJSBLOKKEN RAAST HET STUK ROTS MET ZIJN VIJF VERSCHRIKTE PASSAGIERS LANGS DE BERGHELLING NAAR BENEDEN. EEN VERBLINDENDE SNEEUWSTORM JAAGT HUN IN HET GEZICHT...
HET WORDT GEVAARLIJK!
VOLHOUDEN! DOOR ONS GEWICHT TE VERPLAATSEN, KUNNEN WE VAN RICHTING VERANDEREN EN UIT DE LAWINE KOMEN!

ALLEMAAL NAAR BAKBOORD! NU!

ZIJ HOUDEN HET VOORTSNELLEN-DE ROTSBLOK IN BEDWANG TOT HET UIT DE LAWINE IS. DAN RAAST HET OVER DE GLADDE SNEEUWVLAKTE VERDER...

WE GAAN RECHT OP DIE IJSMUUR AF!

WE KUNNEN NIET STOPPEN!! WAT MOETEN WE DOEN?

ER AF ZIEN TE KOMEN! SPRING!

NEE, NIET DOEN! DAAR IS EEN GAT IN HET IJS!

MAAR WAAR ZULLEN WE TERECHT-KOMEN!

DAT WETEN WE GAUW GENOEG!

HET IS EEN TUNNEL! HIER KOMEN WE NOOIT LEVEND UIT!

ALS HET WEL LUKT, ZAL NIEMAND ONS WILLEN GELO-VEN!

OPGEPAST, ALLEMAAL! DUIKEN!

WE KOMEN ER-UIT! KIJK, EEN SNEEUWVAL-LEI!

HOUD JE GOED VAST, ROBERT!!

DE SLINGERENDE EN SLIP-PENDE "BOBSLEE" BOTST EN BREEKT IN TWEE STUK-KEN, DIE ELK EEN KANT OP VLIEGEN...

WORDT VERVOLGD

▲ TECHNISCHE GEGEVENS VICKERS VALIANT:

Afmetingen: Spanwijdte 34,85 m, lengte 33 m, hoogte 10,11 m. Gewichten: Leeg 34,419 kg, vlieggewicht 62,600 kg. Motortype: Vier Rolls-Royce Avon straalmotoren van 4550 kg stuwkracht elk. Prestaties: Max. snelheid 666 km/u, max. vliegbereik 7240 km.

De drie V-bommenwerpers:

VULCAN VICTOR VALIANT

DE Avro Vulcan is een indrukwekkend toestel, vooral dank zij zijn enorme delta-vleugel. We herinneren ons nog maar al te goed hoe we op Farnborough tijdens de grote luchtshow vlak naast de startbaan stonden, toen de Vulcan met brullende motoren zijn aanloop nam. Het donderend lawaai van de straalmotoren was zó erg, dat je het als een beklemming voelde. De Vulcan heeft een vrij lange staart, maar opeens trok de vlieger het gevaarte op en bijna loodrecht zag je de machtige witte delta-vleugel steil de blauwe lucht inklimmen. We herinneren ons nog de demonstratie die testpiloot Roland Falk eens met die Vulcan boven Farnborough gaf. Hij maakte complete „rolls" met het zware toestel, almaar om zijn lengte-as draaiend, alsof het een jager was . . . Dat was nog in de tijd dat op Farnborough testpiloten vlogen als Neville Duke met de Hunter, Mike Lithgow met de Swift, John Cunningham met de Comet, Beamont met de Lightning, John Derry met de De Havilland DH. 110 . . ., de tijd dat de V-bommenwerpers nog als prototypes demonstreerden. Nu, jaren later, zijn deze machines volop in operationeel gebruik bij de squadrons van Bomber Command.

Eén ding hebben alle V-bommenwerpers gemeen. Ze zijn wit gespoten om de bemanning te beschermen tegen de radio-actieve straling van hun eigen atoombom, wanneer die is afgeworpen en ontploft. Het wit kaatst de stralen terug. De V-bommenwerpers hebben ook gemeen dat ze vier straalmotoren hebben binnen de vleugel; niet in gondels onder de vleugel, zoals de Amerikaanse B-47, B-52 en B-58 dat hebben. De vleugelvorm van de drie V-bommenwerpers is heel verschillend. De Victor heeft een wat de Engelsen noemen „crescent wing", een „sikkelvleugel" waarvan de pijlstelling van de wortels naar de tips toe steeds kleiner wordt. Dank zij deze vleugelvorm kan de Victor op grote hoogte met hoge snelheid een enorme afstand afleggen, terwijl hij toch onder alle omstandigheden goed be-

◄ TECHNISCHE GEGEVENS **H0 VICTOR**

Afmetingen: Spanwijdte 36,6 m, lengte 35 m, hoogte 9,18 m.
Motortype: Vier Rolls-Royce Conway 11 straalmotoren van 7825 kg stuwkracht elk.

Tijdens de tweede wereldoorlog bezat het Bomber Command van de Royal Air Force drie typen viermotorige bommenwerpers die wereldberoemd zijn geworden: de Avro Lancaster, de Short Stirling en de Handley Page Halifax. Op het ogenblik heeft het Bomber Command opnieuw drie typen viermotorige bommenwerpers in dienst - straalbommenwerpers nu - die de V-bommenwerpers worden genoemd, omdat ze alle drie een naam hebben die met een V begint. Dat zijn de Avro Vulcan, de Handley Page Victor en de Vickers Valiant.

TECHNISCHE GEGEVENS AVRO 698 VULCAN:

Afmetingen: Spanwijdte 33,83 m, lengte 30.45 m, hoogte 8,28 m. Motortype: Vier Bristol Siddeley Olympus 301 straalmotoren van 9072 kg stuwkracht elk. Prestaties: Geheim, max. snelheid waarschijnlijk tegen de 1000 km per uur.

stuurbaar blijft. Het is alweer een tijd geleden dat de Victor startte voor zijn eerste vlucht. Dat was op 24 december 1952. Nadien zijn vier verschillende uitvoeringen verschenen. Behalve als middelzware bommenwerper doet het toestel ook als fotoverkenner dienst. In 1957 slaagde een Victor erin om in duikvlucht de geluidsbarrière te doorbreken, wat voor een groot toestel als de Victor een hele prestatie was. Een andere Victor vloog van Engeland naar Malta in de ongelooflijk korte tijd van twee uur, gemiddelde snelheid: 1050 km per uur!
De Victor is nog altijd in produktie, hetgeen met de beide andere V-bommenwerpers niet meer het geval is. Victors en Vulcans vlogen met de Avro Blue Steel onder de romp: een raketbom die op grote afstand van het doel wordt gelanceerd en dat doel op eigen kracht tegemoet vliegt, terwijl de bommenwerper — nog vóór hij de vijandelijke luchtafweer bereikt heeft — naar zijn basis terugvliegt. De V-bommenwerpers kunnen in de lucht worden getankt. De Victor heeft daartoe een stang boven op de cockpit.
De Valiant is eigenlijk de oudste van de V-bommenwerpers. De eerste vloog al op 18 mei 1951. (de eerste Vulcan ging op 30 augustus 1952 de lucht in). Er zijn in totaal 108 Valiants gebouwd. De laatste werd 24 september 1957 afgeleverd, alweer ruim vijf jaar geleden! Valiants worden bij de RAF vooral gebruikt als tankers, dus om andere toestellen in de lucht van brandstof te voorzien.
In maart 1960 bleef een Valiant onafgebroken 18 uur en 5 minuten in de lucht, en werd daarbij tweemaal in de lucht getankt.
Hoewel de V-bommenwerpers niet als „zware", maar als „middelzware" bommenwerpers geboekstaafd zijn, vormen ze het machtigste wapen van de huidige Royal Air Force. Mogelijk worden ze in de toekomst vervangen door de nieuwe tweemotorige TSR.2, die in februari de eerste vlucht zou maken.

HUGO HOOFTMAN

DE ZWARTE PARELS

Oplossing van pagina 24

Oplossing van pagina 24

De zwarte parels waren inderdaad niet gestolen. Mevrouw Weiller gaf het halssnoer aan haar medeplichtige Lucien Colas om het geld van de verzekering te krijgen. Ze begingen echter twee fouten: Als iemand het halssnoer afgerukt zou hebben, zoals de dame beweerde, zouden de parels op de grond zijn gevallen.
Lucien Colas noemde mevrouw Weiller bij de naam. Hij kende haar dus, want hij kon haar naam niet op haar papieren gezien hebben. Wat Colas met de parels gedaan had? Met de drop in het doosje vermengd natuurlijk!

ANDLEY PAGE H.P. K. 2

Prestaties: Geheim, maar de snelheid ligt boven de 1000 km per uur, het vliegbereik waarschijnlijk rond de 6500 km.

BOB SPAAK op zijn sport praatstoel

ALS ik 't me goed herinner, zaten we vorige week midden in de historische voetballerij en stonden we op het punt kennis te maken met de heer Ellis, die helemaal voluit William Webb Ellis heette. Een belangrijk persoon, deze William? Ach, dat is maar net hoe je het wilt bekijken. Ze speelden in Engeland voetbal (en dan heb ik 't nu over de jaren omstreeks 1820), maar vaste spelregels waren er nog niet. Dat heb ik je vorige week al verteld: je kon je zo ongeveer alles permitteren.
Er was echter één regel waar iedereen zich wel aan hield. Men vond dat je het spel ook echt wel met je **voeten** moest spelen, of met andere woorden: dat je bij het voetballen je handen thuis moest houden.
Tot William Webb Ellis, een leerling van de school in Rugby het tijdens een wedstrijd in z'n hoofd haalde z'n vingers naar de bal uit te steken. Niet per ongeluk dus, nee, het was wat je noemt een geval van opzettelijk „hands", Ellis liep zelfs een heel eind met de bal in z'n handen. En wat moest er nu gebeuren? Een scheidsrechter was er niet, een vrije trap of een strafschop kon dus niet gegeven worden. Men kon alleen tegen die jongen van Ellis zeggen, dat-ie er vreemde opvattingen op nahield, en men kon hem vriendelijk verzoeken de bal voortaan in de richting van het vijandelijke doel te schieten en niet te **dragen.**
Maar toen ze er 'ns goed over na gingen denken, kwamen ze tot de conclusie dat Ellis eigenlijk iets heel origineels, iets heel oorspronkelijks had gedaan en dat het misschien niet eens zo gek zou staan als de bal een eindweegs gedragen werd. „Jonge," zeiden ze, „dat was nou nog nooit in ons opgekomen, maar hoe langer we erover nadenken, hoe meer we ervoor beginnen te voelen." Dat was in 1823 en voortaan kon je op twee manieren voetballen: met je voeten (maar dan bleef je met je vingers van de bal af!), òf met je voeten en je handen. Je snapt al dat dit het begin van **rugby** is geweest, en je begrijpt ook waaraan dit spel zijn naam te danken heeft. Ellis was een belangrijk man geworden.
Eerst hadden ze hem beschouwd als een jongen, met wie je in de voetballerij niets kon beginnen, maar nu gingen ze hem prijzen.
Er werd, in de buitenmuur van de school in Rugby, een steen aangebracht met een inscriptie, die (vertaald) luidde: „Deze steen herinnert aan de daad van William Webb Ellis, die de voetbalregels, zoals ze in zijn tijd golden, mooi aan zijn laars lapte en de eerste was die de bal in zijn armen nam en ermee over het veld rende, waarmee hij de stoot gaf tot het rugbyspel. A.D. 1823."

Je ziet, rugby is puur toevallig „uitgevonden"; het heeft zijn ontstaan te danken aan een overtreding, aan een ordinaire handsbal.
Nu we toch in de geschiedenis gedoken zijn: driehonderd jaar geleden kon een voetbalveld gemakkelijk vier, vijf, zelfs zes... kilometer lang zijn. Ja, nu kan ik me voorstellen dat je zegt: „Meneer Spaak, nou moet u met ons niet de kachel aanmaken." Beste Peppelingen, dat is helemaal m'n bedoeling niet, ik kijk wel uit! Ik ga het je uitleggen.
Zo omstreeks 1600 kenden ze in Engeland een spel dat we als een regelrechte voorloper van voetbal moeten beschouwen. De partijen die tegenover elkaar stonden, waren geen elftallen en geen vijftientallen, maar honderdtallen. Grote groepen mensen bonden met elkaar de strijd aan, laten we maar zeggen: jongens en mannen van een paar buurten of dorpen tegen jongens en manen van een ander paar buurten en dorpen. De voetbal, zoals wij die kennen, hadden ze toen natuurlijk nog nie, maar een enigszins rond voorwerp was al voldoende. Dit voorwerp moest op een bepaalde plaats gedeponeerd worden, bijv. bij de kerk of bij de herberg „Het dorstige hert" of bij de dokter voor de deur. Dat was één doel. Het andere was de herberg „De rustende jager" of het raadhuis. En die doelen lagen soms op grote afstand van elkaar en de gewoonlijk hevige strijd speelde zich dus af op een „voetbalveld" van enkele kilometers. Men zat elkaar achterna, men ging elkaar te lijf en het moet meer op een opstand dan op een voetbalwedstrijd hebben geleken, maar daar hadden de mensen in die dagen geen erg in. Integendeel, ze hadden het grootste plezier.
Zo zijn we dan eens een keer in de historie van het voetbal gedoken, waarbij geen enkele ster op de proppen is gekomen met uitzondering dan van William Webb Ellis, maar die was goed bekeken geen voetballer, maar in hart en nieren een rugby-speler. Jammer eigenlijk dat zulke dingen tegenwoordig niet meer gebeuren kunnen. Als Coen Moulijn of Piet Keizer het in zijn hoofd zou halen een eindje met de bal onder de arm te gaan wandelen, dan zou er niets anders gebeuren dan dat de scheidsrechter op z'n fluit blies. Vrije trap, meer niet. Misschien een foto in de krant, maar dat zou dan ook alles zijn. Geen steen met inscriptie, geen nieuwe sport. Saaie boel eigenlijk, hè?

ALLEEN EEN FLUITJE EN EEN VRIJE TRAP....

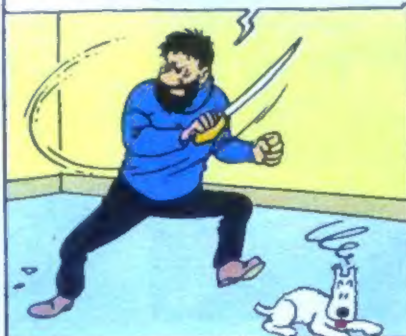
KUIFJE

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

François, ridder Hadoque, is in een gevecht op leven en dood gewikkeld met de piraat Scharlaken Rackham. Het gevecht speelt zich af in de kruitkamer van de Eenhoorn, het schip van de ridder . . . .

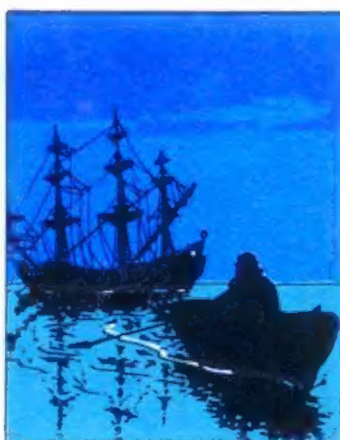
HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

PEP - Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497.
Telefoon 020 - 73 13 61. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen ƒ 4,55 per 13 nummers. Giro 33 00 21).
Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.

